

Er støtten til forfulgte kristne bare identitetspolitik eller noget, man virkelig mener?

Kronik i Jyllands Posten den 3. marts 2020 af biskop emeritus Karsten Nissen, Tænketanken for Forfulgte Kristne

Dansk Folkepartis Morten Messerschmidt omtaler i en video på sin Facebookside den 13. februar et stort og alvorligt problem, nemlig manglende tros- og religionsfrihed for mange af verdens kristne. Tros- og religionsfrihed er under globalt pres. En række internationale rapporter fra de senere år underbygger påstandene i Morten Messerschmidts video. Den amerikanske Pew Research Forums rapport "How restrictions have changed 2007-2017" fra juli 2019 viser hvordan der i det sidste årti er sket en øgning i statslige restriktioner på tros- og religionsfrihedsområdet. Favorisering af en bestemt religiøs gruppe, begrænsninger af generel tros- og religionsfrihed, diskrimination og begrænsninger i udøvelse af religion er i vækst, specielt i Mellemøsten og Nordafrika, hvor statslige restriktioner er øget med 72% i de seneste 10 år.

Rapporten understreger samtidig, at selv om der er lande hvor der i dag er en højere grad af social vold og diskrimination mod bestemte religiøse grupper, er der ikke sket en øgning i vold og spændinger mellem religiøse grupper globalt. Fra rapporten "In Response to Persecution" fra University of Notre Dame, 2017, ved vi også meget om hvordan kristne kirker påvirkes af diskrimination og forfølgelse i en lang række kontekster, og hvordan myndigheder og kirker kan hjælpe disse forfulgte.

Det er dog en smule uklart hvad hensigten er med en nye udmelding fra Dansk Folkeparti. Politisk redaktør Anders Bæksgaards indsigtfulde analyse 16. februar i Politiken rejser det spørgsmål, om Messerschmidts video skal ses som udtryk for en ny værdipolitisk satsning fra det ifølge Bækgaard politisk trængte Dansk Folkeparti, en satsning, hvor kristendommen og forfølgelsen af kristne kommer til at spille en fremtrædende rolle. Bækgaard konkluderer, at udmeldingen fra DF er en prøveballon på en sådan ny værdipolitisk tænkning.

I en række europæiske lande er der i disse år vokset en stærkt nationalkonservativ, euroskeptisk og populistisk bevægelse frem, der præsenterer sig som arvtagere til en europæisk, kristen kultur. I Polen vandt partiet Lov og Retfærdighed (PiS) en stor valgsejr i 2015 og igen i 2019. I Ungarn cementerede Viktor Orbán sin position ved valget i 2018. Erfaringerne fra Polen og Ungarn viser, hvor en af de vigtigste fronter i den europæiske kulturkamp står netop nu.

I Ungarn sammenkæder Orbán modstanden mod vestlige sekulære værdier, som han ser i EU, modstand mod seksuelle minoriteter og abort, modstand mod migration og islam, begrænsningen af uafhængige medier, og et stærkt engagement for tros- og religionsfrihed for kristne. Denne sammenkædning anvendes aktivt politisk til at stå som beskytter af den nationale kultur, traditionelle familieværdier, anti-migration og kristendom. Modstanderne af denne politik er i Orbáns optik dem, som truer visionen om et traditionelt, varmt og homogent samfund, og som i sidste ende opløser familier og gør mennesker rodløse og gudløse.

Herved bliver det globale problem med manglende tros- og religionsfrihed reduceret til en værdipolitisk kamp. Det ønsker vi ikke sker i Danmark. Fra vores kirkelige perspektiv er der brug for en nuanceret og vidensbaseret debat om manglende tros- og religionsfrihed både for forfulgte kristne og for troende fra andre religiøse traditioner. Hvis dette ikke sker, risikerer sammenkædningen mellem udenrigspolitik, asylpolitik, integrationspolitik og kristendom at vende forholdet mellem kristne værdier og politik på hovedet. Sand kristen frihed trues altid af en politik, som adskiller, isolerer, ekskluderer minoriteter og ødelægger social sammenhængskraft. Tænketanken for Forfulgte Kristne støtter og kæmper for forfulgte kristne, men det sker inden for rammerne af den fælles kamp for tros- og religionsfrihed som en universel menneskerettighed for alle.

